

Je diepste wens

KERRY REICHS

Je diepste wens

VERTALING
TRACEY DROST-PLEGT

Manteau

Voor Declan Rex Reichs, mijn eigen diepste wens

Oorspronkelijke titel: *What You Wish For*

All rights reserved HarperCollins Publishers, New York

© 2012 by Kerry Reichs

© 2013 Nederlandse vertaling Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Tracey Drost-Plegt

www.manteau.be

info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland

Singel 262

1016 AC Amsterdam

Postbus 3879

1001 AR Amsterdam

Vertaling: Tracey Drost-Plegt

Omslagontwerp: Ronny&Johny

Vormgeving binnenwerk: Ready 2 Print

Foto achterplat: Grant Buckersfield

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2858 3

D/2013/0034/158

NUR 302

Sunny wil iets nieuws

Ik moet op kraamvisite, soort van middag/avondgebeuren, dus kan helaas niet afspreken zaterdagavond.

Ik bekeek de klok en de kalender op mijn bureau om de alledaagsheid van alles behalve dat mailtje vast te stellen, om er zeker van te zijn dat ik niet in een parallelle dimensie was beland waarin mannen aan scrapbooken deden en vrouwen staand plasten. Maar nee. Mijn nieuwe doos tampons stond nog op de plek op het wandmeubel waar ik 'm had neergegoooid.

Je hoefde geen genie te zijn om te begrijpen hoe de vork in de steel zat. Als een gezonde volwassen man zoals mijn, blijkbaar ex-, vriendje Tom liever kinderachtige feestspelletjes deed dan met mij naar bed te gaan, dan was er meer aan de hand dan alleen twee botsende agenda's. Mannen gingen niet op kraamvisite. En als ze al gingen, zaten ze eerst twintig minuten onder dwang in de auto, waarna ze ervandoor gingen bij de aanblik van minirammelaars op roze glazuur. Een hele avond babybabbel aanhoren was niet hun ideale zaterdagavond. Ik had een weinig subtiele 'Lieve Sunny'-brief gekregen.

Ja, Sunny. Het is een vreselijke bijnaam, maar het alternatief, Zonnetje, zou onverdraaglijk zijn en zou betekenen dat ik weinig anders kon doen dan op feesten en partijtjes op te treden als clown, om mensen voor de rest van mijn leven onbeschrijfelijk te generen. Ik had inderdaad als kind een stralende glimlach, hoewel ik vanaf mijn babytijd op de meeste situaties reageerde met een afwachtend half glimlachje, waarbij ik maar één mondhoek optrok, alsof ik niet zeker wist of iets wel mijn allerstralendste glimlach waard was. Maar vandaar dus Sunny.

Mijn echte naam is Agnis. In een misplaatste poging om een verbroken relatie met haar moeder te herstellen, had mijn moe-

der me vernoemd naar mijn oma – Agnis Dyemma Bauskenieks. Niemand noemt me zo, want het is een vreselijke naam voor een baby, een naam die je alleen mag gebruiken voor iemand van een jaar of vijftig, of ouder. Aangezien ik actrice ben, zal ik nooit vijftig mogen zijn. Ook zal ik nooit de achternaam Bauskenieks dragen. Iedereen noemt me Sunny Bledsoe.

Ik belde mijn impresario op.

‘Freya Fosse.’ Ze nam zelf op blaffende toon de telefoon op.

‘Moet je tegenwoordig al zelf je telefoon opnemen?’ vroeg ik plagerig.

‘Blèh. Ze zitten in de kantine koekjes te eten omdat iemand iets te vieren heeft. Ik ben meteen gevlucht, maar Brooke wilde nog blijven.’ Brooke was Freya’s assistente. Freya was een gedrongen, platinablonde Noorse wervelwind.

‘Ik heb eindelijk iets gehoord van Tom’, zei ik.

‘En?’

Ik vertelde wat er aan de hand was.

‘Kraamvisite? Dus net zoiets als een vrijgezellenfeestje omdat er een foetus uit een vagina is geglipt en waar iedereen staat te kirren over trappelpakjes en alleen maar over borstvoeding kan praten?’

‘Onmisbaar, toch?’

Ze zuchtte. ‘Het klinkt misschien gemeen, maar... ik denk eerder onvermijdelijk.’ In gedachten zag ik hoe Freya haar dure Mont Blanc-vulpen neerlegde en zich uitrekte in haar zwarte Arne Jacobsen-stoel. ‘Sunny. Tom is een uitermate... respectabel persoon, maar...’

Ik was opgelucht dat ze niet overging op het afkraken van mijn ex. Tom was inderdaad een uitermate aardig persoon die het niet verdiende om te worden neergesabeld enkel en alleen omdat hij niet zwaar verliefd op me was.

‘Waar het om gaat, is...’ Freya had het blijkbaar echt rustig op haar werk, want deze hoeveelheid onafgebroken persoonlijk gebabbel was ongebruikelijk. Meestal gingen onze gesprekken na drie minuten alleen nog maar over werkgerelateerde onderwerpen.

‘Trouwens...’

Ik liet me meevoeren door het geruststellende ritme van haar manier van spreken. Het was misschien wat vreemd dat ik mijn impresario belde over een verbroken relatie, maar ik kon kiezen tussen haar of mijn kapster. Als je in mijn beroep werkzaam bent, ben je door een onneembare kloof afgescheiden van ‘gewone’ mensen. Wie het acteursvak in wil, kan maar beter goed bevriend blijven met zijn of haar oude klasgenoten, want zodra je met je gezicht op de televisie komt, wil iedereen heimelijk alles weten over die ene keer dat je werd voorgesteld aan Julia Roberts, hoe quasi ongeïnteresseerd ze zich ook proberen voor te doen. We zijn niet anders dan anderen, maar de roddelbladen schrijven altijd triomfantelijke stukken als ze acteurs erop betrappen Net Zoals Wij te zijn. Als ze dachten dat ik net zoals zij was, zou mijn bezoekje aan de benzinepomp de kranten niet halen. Mijn parkeerboete is daarentegen wel groot nieuws.

‘Trouwens...’

Ik schiep er een heimelijk genoegen in om door Freya te worden vertroeteld. Acteurs leiden een geïsoleerd bestaan door dingen als Net Zoals Wij en de lange werkuren. Eerlijk gezegd zou de immigrant die in me school er niet over peinzen om hand in hand met iemand alles te delen, zelfs niet met een legioen meevolende toehoorders. Pijn was iets wat ik achter gesloten deuren afhandelde. Hoe diep je eigen persoonlijke tragedies ook aanvoelden, ze waren maar een muggenbeet vergeleken met echt leed. Darfur. Een tsunami. De Holocaust. Dat was echt. Dat was malaria. Mijn kleine drama’s vielen daarbij in het niet.

‘Ik weet zeker...’

Wat ik eerlijk gezegd vooral aantrekkelijk had gevonden aan Tom, was dat hij de juiste leeftijd had en kinderen wilde. Ik zou hem waarschijnlijk niet missen. Ik vond het spijtig dat de tijdsduur tussen het heden en de mogelijkheid om ooit een kind te krijgen, exponentieel toenam. Mijn biologische leeftijd lag steeds hoger in de leeftijdscategorie die ik op mijn cv had aangekruist, en hoewel ik volgens Wikipedia slechts 36 lentes telde,

was het bij de afdeling Statistiek van de staat California bekend dat mijn leeftijd niet meer met een 3 begon.

‘Vandaag de dag kun je niet om de kansen heen die internet biedt...’

Op dat moment opende ik de website die ik aan mijn favorietenlijst had toegevoegd. Ik bezocht die site de laatste tijd regelmatig. Ik dacht na over wat ik in een profiel zou invullen.

‘Ik heb goed nieuws.’ Freya stapte over op werkpraat. ‘Ik heb een interessant telefoongesprek gehad met Julian Wales. Hij is de regisseur van die goed ontvangen onafhankelijke film Pull.’

Ik snoof. ‘Natuurlijk weet ik wie Julian Wales is. Iedereen weet wie Julian Wales is.’

‘Hij stuurt me een script. Hij wil jou voor een van de rollen.’

‘Mij?’ Freya kon opeens op mijn volledige aandacht rekenen.

‘Waarom niet?’

Ik draaide een pluk haar rond. Omdat ik oud ben, dacht ik. Maar dat was taboe in mijn vak, dat kon je maar beter niet zeggen. Op papier was ik nog steeds een geweldige mid-dertiger. ‘Hij heeft vorig jaar de Oscar voor beste regisseur gewonnen. Ik ben een televisieactrice.’

‘Hij kent je van een feestje, en blijkbaar heb je nogal indruk op hem gemaakt.’

Ik wist het nog. Een zeldzame verschijning in Hollywood met zijn 1,90 meter, ogen die niet anders kunnen worden beschreven dan doordringend, hoewel dat best sufklonk, en nekspieren van staal onder een kaal hoofd. Mijn inwendige seksuele beest, LaMimi, was acuut ontwaakt en probeerde het roer van me over te nemen, maar ik bleef standvastig. Je gaf op een zakelijk evenement niet toe aan een door feromonen gedreven libido.

‘Omdat ik gruwelijk lang ben en hem zonder hulp van een hijskraan recht in de ogen kan kijken?’ In Hollywood leken de meeste mannen in mijn bijzijn op een stelletje Hobbits. Intussen zocht ik op IMDb de pagina van Julian Wales op. Ja. Hij was echt lang. En knap.

‘Of omdat hij zonder hijskraan kon zien dat die grote, bruine

ogen van jou smeekten om een zachte belichting op het witte doek.'

'Wil hij dat ik een hert speel?'

Freya slaakte een beheerste zucht. 'Laten we even het script afwachten, goed?'

'Uiteraard. Dit is heel goed nieuws.' Mijn stem klonk afgemeten, maar mijn maag maakte gekke sprongen. Een film. Een film van Julian Wales. Dat kon een groot project worden. Riskant.

'Het is meer dan alleen maar "goed nieuws". Je bent al heel lang op zoek naar de perfecte manier om over te stappen van televisie naar film. Een rol in de opvolger van Pull van Julian Wales komt neer op een snelle Lamborghini naar de sterren. Beschouw het als... een nieuw leven.'

'Mm-hm.'

Ik was het met haar eens. Ze had gelijk, maar om eerlijk te zijn, was zij degene geweest die op zoek was gegaan naar een filmrol terwijl ik veilig in mijn huidige televisierol bleef hangen. Ik ging weer naar de website die ik zojuist had bekeken. Mijn maag fladderde in mijn lijf alsof ik naar de rand van de afgrond was gehuppeld.

'Iedere actrice van jouw leeftijd zou een moord begaan voor een kans als deze.' Freya wond er zoals gewoonlijk geen doekjes om. 'Hij heeft ons benaderd.'

'Het is wel een aardige kans.' Ik weigerde om opgetogen te raken.

'Het is een Kans met een grote K.' In Freya's stem was een groots armgebaar hoorbaar.

Ik opende een nieuw tabblad zodat ik beide websites tegelijk kon bekijken.

'Dit kan iets groots worden, Sunny', zei Freya. 'Een grote verandering.'

Vanaf de ene website keek Julian Wales me met zijn doordringende ogen aan. Vanaf de andere website werd ik aangekeken door een baby met grote ogen op de homepage van de Vrouwenkliniek Hoop.

Ja, dacht ik. Dit zou wel eens een grote verandering kunnen zijn.

Wyatt neemt de bus

Wyatt keek op toen er op de hoek van Georgina Avenue en 7th Avenue, niet ver van de UCLA, een donkerharige vrouw instapte in de bus. Het was niet druk in de bus, en op elke rij zat telkens maar één passagier. Wyatt zette zijn koerierstas op de grond. Nadat ze haar blik over de beschikbare zitplaatsen had laten gaan, besloot de brunette om naast Wyatt te gaan zitten.

Er ging werkelijk niets bedreigends van Wyatt uit. Hij was als Clark Kent met grijs haar bij de slapen. Sterke kaaklijn, vriendelijk gezicht. De suède ellebooglappen waren noch retro, noch ironisch. Zelfs als hij een paars glitterpak aan had gehad, zou je toch meteen naast hem gaan zitten in de bus.

Wyatt was 48 jaar en niemand had ooit gezegd dat het nu niet meer mogelijk was. Achter zijn bril met gouden randje lagen kobaltblauwe ogen. Hij was niet te vrouwelijk maar ook geen macho, hij liet zijn schouders niet zakken maar liep ook niet als een haantje, hij was geen lachebek maar keek ook niet zorgelijk. Hij was door en door... stabiel. Mannen zagen in hem de ideale man voor hun zus. Zussen zagen in hem een ideale man, nadat ze eerst na een roekeloze romance met een zwartgallige popmuzikant waren getrouwd. Buitenstaanders zouden verbaasd zijn als ze wisten dat deze rustige man als rector van een middelbare school duizend tieners zover kon krijgen om hem te gehoorzamen. Op school was hij streng, maar na schooltijd was Wyatt een zeer geschikte vent.

Wyatt merkte goedkeurend op dat de brunette Chaucer las. Waarschijnlijk als huiswerk, maar alles was beter dan iets over vampiers. Wyatt kon de neiging onderdrukken om iets over Chaucer te zeggen, want dat deden alleen enge en/of irritante personen. Als ze zijn dochter was, of een van zijn leerlingen, dan zou hij met haar over Chaucer kunnen praten. Maar niet met een vreemdeling in de bus. Door zijn werk met mensen had Wyatt geleerd hoe belangrijk grenzen waren. En als Wyatt eenmaal ergens een mening over had, liet hij die niet meer los. Vandaar ook dat hij vandaag in de bus zat.

Het kwam hem eigenlijk ontzettend slecht uit. Gewoonlijk ging Wyatt met de fiets naar school. Hij was opgegroeid in Minnesota, en hij had geen onprettige herinneringen aan zijn jeugd, de boerderij of zijn ouders. Hij had zich prima vermaakt als scholier en als student. Maar hij wilde nooit meer in een koud klimaat wonen. Wyatt was echt een man voor Zuid-Californië. Het was niet zo dat hij de hele tijd op blote voeten rondliep of altijd op het strand te vinden was, maar de blauwe lucht en de immer schijnende zon bevielen hem goed. Het geruis van palmladeren en de felgekleurde donkerroze bougainvillea maakten het helemaal af. Palmbomen! Fuchsia! De hoofdstad van Minnesota, St. Paul, leek ver weg.

Toen hij zo'n twintig jaar geleden verhuisde, had zijn moeder gevraagd: 'Word je niet moe van dat zonnige weer de hele tijd? Mis je de seizoenen niet?'

Voor Wyatt riep het woord 'seizoenen' associaties op met dingen als 'regen', 'natte sneeuw', 'natte bruine bladeren waarvan het riool verstopt raakt' en 'met koude handen' s ochtends de autoruiten krabben voordat je kunt wegrijden'.

'Nee', was zijn ondubbelzinnige antwoord. 'Ik voel me hier prima thuis. Alle meisjes hebben lange benen en het is altijd rokjesdag.'

'Maar Californië...' Hoewel haar eigen zus al tientallen jaren in Californië woonde, vond zijn moeder het nog steeds een vreemde plek, een andere wereld.

'Ik ben nog steeds geen liefhebber van tofoe', zei hij om haar gerust te stellen.

Wyatt miste zijn rechtdoorzee pratende, vleesetende ouders. Ze waren overleden zoals dat vaak gaat bij oudere echtparen, de een kort na de ander. Op 78-jarige leeftijd was Barbara gevallen; ze had haar heup gebroken en was nooit meer de oude geworden. Tijdens de koude winter had ze longontsteking opgelopen en was ze in haar slaap overleden. Nu rustte ze voorgoed onder een dikke, stille sneeuwlaag.

Wyatts vader, Hank, zelf 82 jaar, had dapper verder geploeterd en was voor de boerderij blijven zorgen, maar Wyatt voelde dat

hij eenzaam was. Wyatt had het idee dat Hank het probeerde vol te houden voor zijn zoon, uit angst hem alleen achter te laten. Toch was Hank een halfjaar later verenigd met zijn vrouw. Terwijl Wyatt hem naast Barbara begroef, onder wuivend herfstgras, vroeg hij zich af of zijn vader september, het begin van het nieuwe academische jaar, misschien als het echte begin van een nieuw jaar beschouwde. Wyatt had het altijd vreemd gevonden om de overgang van het ene naar het andere jaar midden in de onveranderlijke duisternis van de winter te vieren. Maar van zomer naar herfst – van een rijpe oogst naar dode stengels op het veld – dat was pas een overgang. Dat was een teken van het afsterven van het ene jaar en de lange, trage opkomst van het volgende. Wyatt vermoedde dat de oogst voor boer Hank het begin van een nieuw rondje om de zon inluidde, twaalf lange maanden zonder Barbara, en dat hij ervoor had gekozen om met stille trom te vertrekken zodra de suikerbieten waren binnengehaald.

In Californië was er geen herfst. September betekende dat het tijd werd om je potloden te slijpen, dat je niet meer zo vaak kon surfen en dat je misschien weer gesloten schoenen moest dragen. De zon bleef schijnen. Hoewel de gedachte dat hij nooit meer terug zou keren naar Minnesota hem een vreemd gevoel van ongebondenheid gaf, waren zijn nicht Eva in Los Angeles en de meedogenloze opeenvolging van warme dagen van 30 graden een hele troost. Na zijn eerste bezoek aan Los Angeles had Wyatt zich afgevraagd waarom mensen in plaatsen als St. Paul en Ann Arbor woonden. Wisten ze het niet? Elke dag als Wyatt op de fiets naar school reed, genoot hij ervan dat hij zijn dagelijkse portie vitamine D via zijn kruin kon absorberen.

Maar vandaag niet. Vandaag had hij na schooltijd een afspraak. Wat erger was, was dat het vandaag Nationale Autovrije Dag was. Wyatt reed liever niet, maar had er geen hekel aan. De auto was snel en praktisch en vaak, in zo'n grote stad, noodzakelijk. Op normale dagen met veel afspraken sloot hij met zijn Prius aan bij de geïrriteerde forenzen op Sunset Boulevard. Maar vandaag moest hij zijn leerlingen het goede voorbeeld geven. Wyatt had erop aangedrongen dat iedereen vandaag op milieuvrien-

delijke wijze naar school zou komen, met de bus, op de fiets of te voet. En daarom zat hij, ondanks dat het niet handig uitkwam, vandaag in de bus.

‘Ik vind het echt niet erg’, had Ilana gezegd toen hij haar opbelde.

‘Ik vind het niet leuk dat jij me nu moet ophalen.’ Wyatt vond dat hij de chauffeur moest zijn.

‘Het is echt geen probleem.’ Ze klonk bijna opgelucht. Wyatt vroeg zich af of hij zo slecht reed. Hij raakte altijd afgeleid omdat hij als spijbelambtenaar gedurig speurde naar jongeren die langs de weg rondhingen. ‘Ehm, ik haal je tussen drie uur en halfvijf op.’

Dat was nogal een ruime marge. ‘Hoe laat is de afspraak?’

‘Ehm, ik moet *effe* kijken hoe laat het precies is, maar als ik je tussen drie en halfvijf ophaal, redden we het wel. Het is niet zo ver.’

Wyatt gruwde van haar taalgebruik, maar zei er niets van. Ze was een volwassen vrouw.

‘Heb je al even gekeken waar het is?’

‘O, je weet wel. Niet ver.’ Ilana was niet zo precies. ‘En, heb je m’n geld al overgemaakt?’

‘Ja, 6000 voor de test en nog eens 5000 voor diverse onkosten, klopt dat?’

‘Hm-hm.’

‘Je kunt de rekeningen ook naar mij sturen en dan betaal ik ze.’ De huidige regeling beviel Wyatt niet, maar hij besprak dat liever persoonlijk.

Ze snoof. ‘Dan voel ik me zo goedkoop. Ik neem vanmiddag de bonnetjes mee, voor je administratie of zo.’

‘Denk je dat je iets preciezer kunt aangeven hoe laat je hier kunt zijn? Je hebt namelijk geen mobieltje, dus dan weet ik niet hoe laat je hier bent. Anders moet je weer op me wachten en dat zou ik vervelend vinden.’ Ilana dacht dat je van een mobiele telefoon een hersentumor kreeg en weigerde er een aan te schaffen.

Ze maakte een smakkend geluid. ‘Jeetje, geen idee. Verkeer en

zo.' Even was het stil. 'Ik kan ook alleen gaan.' Waarom klonk ze zo hoopvol toen ze dat zei?

'Nee!' Wyatt verlaagde zijn stem, om haar niet af te schrikken. 'Het is geen probleem. Ik sta voor het gebouw.'

Hij zou wel wachten. Dat vond hij niet erg. Hij onderdrukte zijn gevoel van ongemak. Het was lang geleden dat hij aan deze kant van de machtsverhouding had gestaan.

'O-ké. Tot dan!' zong ze en hing op.

Dat was dus afgesproken. Ze zou hem na schooltijd ophalen en ze zouden er samen heen gaan.

Wyatt keerde terug naar het heden toen de bus vlak bij zijn school stopte.

'Yo, mr. O!' Een ruig uitziende tiener reed over de stoep terwijl Wyatt uitstapte. 'Dit vervoersmiddel gebruikt geen brandstof.' Hij wees naar zijn skateboard.

Wyatt bekeek het T-shirt van *Haywood Jablowmi* dat de scholier droeg en moest een rilling onderdrukken. Niet tegen de voorschriften... technisch gesproken. 'Goed van je, Dylan. Je hebt een positieve invloed gehad op het leven van een ijsberenjong. Of in ieder geval een spiering.'

'Cool!' De jongen leek verheugd en pakte zijn skateboard op. Scholieren waren een vreemd mengsel van kind en volwassene, dacht Wyatt. Ze tastten de grenzen van de autoriteit af, zelfs als ze op zoek waren naar goedkeuring van de volwassenen in hun omgeving, en wilden graag hun gelijke zijn. Terwijl hij de trap opliep, keek een groepje giechelende meisjes naar hem en ze bloosden toen hij naar ze zwaaide. Leerlingen in allerlei bontgekleurde en opzichtige kleding riepen hem toe met welk alternatief vervoersmiddel ze die dag naar school waren gekomen, en hij gaf ze allemaal een compliment.

Wyatt liep naar zijn kantoor en vroeg zich af hoe rebels zijn eigen zoon of dochter zou zijn als tiener. Met een glimlach stak hij de sleutel in het slot van zijn deur. Aan zijn onzekerheid zou vandaag een einde komen. Vandaag zouden Ilana en hij horen of de baby een jongen of een meisje was.

Maryn belt op

Maryn zat vol met woede. Ze wilde alle gelukkige stelletjes op straat een klap verkopen. Ze wilde zwangere vrouwen toeschreeuwen dat ze niet beseften hoeveel geluk ze hadden. Ze wilde gillen tegen een moeder die haar kind berispte. Je hebt geen idee hoe goed je het hebt getroffen, zei Maryns woede verwijtend. Ze wilde haar boekhouder bestraffend toespreken omdat hij de telefoontjes van zijn vrouw negeerde. Als je iets niet onder ogen wilt zien, vermijd het dan niet gewoon, wilde Maryn waarschuwen. Daar krijg je spijt van.

Het was niet zo dat Maryn het erg vond om alleen te zijn. Haar ouders waren al jaren dood. Ze had geen hechte band met hen gehad en miste ze niet. Ze had geen hekel aan haar ex-man Andy, hoewel hij de oorzaak was van haar huidige problemen. Maar dat was hetzelfde als boos worden op de lawaaierige grasmaaier in plaats van op de buurman die per se om zes uur 's ochtends zijn gras wil maaien. Ze kon de energie niet opbrengen om een hekel te hebben aan zijn nieuwe vrouw, Summer, hoewel Maryn de pogingen van Summer om van haar jongensachtige echtgenoot een 'Andrew' te maken, lachwekkend vond. Andy was een groot kind, beminnelijk en inschikkelijk. Beïnvloedbaar en gemakkelijk over het hoofd te zien. Maryn leed aan borstkanker toen Andy bij haar wegging, maar het was haar opgevallen hoe gemakkelijk ze eraan gewend was geraakt om alleen te zijn, dat de geringe leegte die hij achterliet snel weer was gevuld. Nee, ze had geen hekel aan Andy.

Maar nu, vijf jaar na de echtscheiding, vervulde de gedachte aan Andy haar met wanhopige woede. Het was een kleffe, zwarte massa die ze als een buitenaards wezentje in haar buik meedroeg en die elk moment tevoorschijn kon springen om een nietsvermoedend slachtoffer aan te vallen, uit wraak voor de miljoenen pijnlijke momenten die ze dagelijks meemaakte. Soms was het de verstilde glimlach van een vrouw die haar hand op haar bolle buikje legde. Soms was het een collega die foto's liet zien van

het gezinsuitstapje naar Yellowstone. Soms waren het een stel twintigjarigen die zwoeren dat ze op hun veertigste mooi niet meer single zouden zijn. Ha! wilde ze hen toeschreeuwen, denk je dat je dat al weet? Ha! Wacht maar eens af wat het leven voor je in petto heeft.

Het deerde Maryn niet dat ze werd omringd door jongere, beeldschone vrouwen. Daar wemelde het van in Los Angeles, maar Maryn lag er niet wakker van. Iedereen was mooi op z'n negentiende. Ze was zelf ook een schoonheid geweest op die leeftijd. Ze had een leuke tijd gehad. Het moeilijkste aan halverwege de dertig zijn, was om niet meer de knapste persoon in de kamer te zijn. Ze zag er nog steeds goed uit, zeker, maar op rijpere wijze. Ze had rimpels. Ze had een buikje. Ze had een nepborst.

Aanvankelijk had ze moeite met het verschijnen van de eerste blijvende lijntjes, rond haar mond, tussen haar wenkbrauwen. Het slapper worden van haar huid. Haar handen, die steeds meer op de handen van haar moeder gingen lijken. Maar ze had het geaccepteerd. Maryn geloofde niet in liegen over haar leeftijd, of in botox. Als je op jonge leeftijd een schoonheid was geweest, kon je als je in de veertig was twee kanten op. Je kon proberen om koste wat kost je jeugdige uiterlijk te behouden, met plastische chirurgie, collageenbehandeling, ooglidcorrectie, buikwandcorrectie, chemische huidpeelings, liposuctie, noem maar op. Of je kon erkennen dat het welletjes was geweest en proberen om zo mooi mogelijk oud te worden. Maryn wist dat ze niet meer tegen een negentienjarige kon opboksen. Of zelfs tegen 29-jarigen. Maar ze zou er als oudere vrouw goed uitzien, waarschijnlijk beter dan de meeste leeftijdsgenoten.

Haar gezichts lotion kostte 98 dollar per piepklein flesje en ze zou Philippe de grijze haren in haar lange bruine lokken laten verven zolang ze zich nog naar de kapper kon slepen. Maar Maryn wilde de strijd met het ouder worden niet aangaan. Kanker had haar veel energie en een borst gekost. Het leek onverstandig om emotionele rijkdom te besteden aan een strijd die je niet kon winnen. Maryn geloofde niet echt in God – niet dat ze niet in God geloofde, maar om eerlijk te zijn dacht ze niet

aan hem (of haar) – maar ze geloofde wel zo’n beetje dat als je fraaie uiterlijk door de tand des tijds werd aangetast, dat kwam doordat God dacht dat je zo’n sterke persoonlijkheid had dat het je niets meer kon schelen. Het was nooit in Maryn opgekomen om zich af te vragen welke persoonlijkheid God aan lelijke kinderen gaf, want als schoonheid had ze zich dat nooit hoeven afvragen. Ook sprak daar zelfverzekerdheid uit. Door marginaal niet-zelfbewustzijn werd het leven iets gemakkelijker. Niet dat haar leven op dit moment gemakkelijk was.

Nee, voor Maryn waren haar rimpels en haar torenhoge kappersrekeningen niet het probleem. Het was andermans geluk waardoor ze overkookte van woede, en dat als teer bleef plakken aan alles wat het aanraakte. Vanochtend was het weer raak.

‘Hier heb je die elektrische nietmachine die je wilde hebben.’ Maryn had inkopen gedaan bij Staples.

‘O mijn god!’ had haar assistente Kay uitgeroepen. ‘Is dat de Swingline Optima?!’

De teer drukte tegen Maryns hersenen. ‘Geen idee. De winkelbediende had deze gekozen.’

‘Dit is echt zo geweldig. Hij kan wel zeventig bladzijden tegelijk vastnieten. Het is de beste nietmachine van de hele wereld!’ riep Kay dolenthousiast uit. ‘Ik ben er zo blij mee!’

‘Jezusmina, Kay, doe normaal. Het is maar een nietmachine, geen pony.’

‘Met levenslange garantie.’ Kay klonk timide.

Maryn voelde zich alsof ze een kitten een schop had gegeven.

‘Het spijt me. Dat was niet erg aardig van me. Ik barst van de hoofdpijn.’ Ze was haar kantoor in gevlucht en had Kay later een cadeaubon voor Starbucks gegeven.

Het probleem waar Maryn mee zat, en dat de bron was van haar onderbuikwoede, was dat ze door de kankerbehandeling onvruchtbaar was geworden. Dat betekende niet dat ze geen kind kon krijgen – ze zou een geïmplanterd embryo kunnen voldragen. En ze had de embryo’s. Natuurlijk had ze er al rekening mee gehouden dat dit zou kunnen gebeuren. Voordat ze aan haar behandeling begon, hadden Maryn en Andy de nodige

procedures ondergaan om bevruchte eicellen te laten invriezen. Ze was 34 jaar en alles was zonder problemen verlopen. Het produceren van eitjes was Maryn al even goed afgegaan als alles wat ze in haar leven aanpakte. In één procedure was er een flink aantal eitjes afgenomen.

Maryn had alles correct aangepakt en niets weerhield haar ervan om een embryo te gebruiken en een kind te krijgen. Hoewel de echtscheiding niet in Maryns levensplan was opgenomen, maakte het geen verschil. Maryn zag er niet tegenop om haar kind alleen op te voeden. Andy was er al vandoor gegaan toen ze bij de eerste chemo moest overgeven en ze had haar borstkanker ook alleen doorstaan. Vergeleken daarmee zou een zwangerschap een makkie zijn. Een zacht eitje, zou Andy zeggen.

Maryn had een goede baan als vicedirecteur bij een bedrijf dat wereldwijd paardentransport regelde. Ze zei graag: 'Er zal altijd rijkdom zijn en er zullen altijd paardenrennen zijn, dus ik zal altijd werk hebben.' Maryn was dol op haar werk. Ze maakte graag een lolletje met de verzorgers die de paarden begeleidde. Ze voerde graag goede gesprekken met haar rijke klanten. Tegen vrienden grapte ze vaak dat ze er snel aan kwam, maar dat ze eerst nog even een paard moest verzenden. Maryn maakte vroeger graag grapjes.

Maryn had een goed salaris en had aandelen in TC International. Tot haar vaste klanten behoorden fokkers uit het Midden-Oosten, dravers uit Kentucky en diverse bedrijven die paarden bezittende directeuren graag naar buitenlandse bestemmingen lieten vervoeren, en zodoende ontving ze jaarlijks met kerst een bonus van vijf cijfers. Ze kon zich alle zorgvoorzieningen, kinderjuffen, privéscholen, dure en veilige kinderkamermeubels, docenten, balletlessen en zomervakanties in Frankrijk veroorloven die haar kind maar nodig zou hebben. Maryn had alles, op één klein dingetje na.

Maryn had Andy's toestemming nodig. Eén onuitgesproken klein jawoord hield de hele boel tegen. En ze kon er niets tegen beginnen.

Maryn verplaatste zich naar haar Andy-zone als voorbereiding op het gesprek en pakte de telefoon.

‘Andy Knox’, klonk het opgewekt in zijn accent uit het Midde Westen. Maryn was opgelucht dat hij ondanks de pretenties van zijn nieuwe echtgenote nog steeds niet deed alsof hij een Andrew was.

‘Andy, met Maryn.’

‘Maryn!’ Zijn stem klonk warm, alsof ze hem zoals elke middag opbelde om het avondeten te plannen. Het ijsblok waarin Maryn haar herinneringen aan Andy bewaarde, verzachtte en vertoonde een klein barstje. Ze verhardde zichzelf.

‘Andy, je hebt de papieren nog niet teruggestuurd die ik je had gegeven.’

‘Ehm. Ja.’ Warmte maakte plaats voor ongemak.

‘Waarom niet?’

‘Waarom niet? Maryn, je kunt niet zomaar vragen “Waarom niet?” alsof je me vraagt om onderweg naar huis even brood en melk te halen. Dit is heel belangrijk.’

Ooit had ze zijn ouderwetse gewoonheid schattig gevonden. Vandaag vond ze zijn clichés irritant. Wie kocht er tegenwoordig nog brood en melk in plaats van bagels en magere room?

‘Andy, dit was heel belangrijk toen we het een paar jaar geleden besloten. Het was belangrijk toen ik geneesmiddelen moest innemen en pijnlijke medische ingrepen moest ondergaan. Nu draait het alleen om je handtekening. Je hoeft er niet eens je kantoor voor te verlaten.’

‘Dat is veel te simplistisch uitgedrukt en dat weet je zelf ook wel. We zitten hier niet te bakkeleien wie het bankstel mag houden. Het gaat hier om embryo’s, die kunnen uitgroeien tot kinderen.’

Zeven, om precies te zijn. Zeven gezonde bevruchte eicellen die Maryn als goudklompjes voor zich zag gloeien, het obstakel tussen haar en haar kinderloosheid.

‘De reden waarom ik eitjes heb laten afnemen, was om later kinderen te kunnen krijgen. Je hebt je toen al bij je bezwaren neergelegd. Het moet niet zo moeilijk zijn om mij die eitjes te

laten gebruiken voor het doel waarvoor ik ze heb laten invriezen. Het zijn mijn eitjes.'

Maryn was een expert in het voeren van betogen. Vroeger kon ze hem van alles uit zijn hoofd praten en ze deed dat zo grondig dat hij zich nog wekenlang niet meer kon herinneren wat hij eigenlijk zelf had gewild. Als ze had geprobeerd om hem ervan te weerhouden van haar te scheiden, waren ze nu nog getrouwd.

'Allereerst, het zijn niet jouw eitjes. Het zijn embryo's. Ze zijn bevrucht met mijn zaad en dragen mijn DNA en mijn chromosomen. Een kind dat uit die eitjes voortkomt, is evenzeer van mij als van jou.'

Maryn zuchtte. Andy liep zijn lijstje met argumenten af. Ze zou hem niet kunnen vermurwen. Andy's verdediging was een lijstje met zijn standpunten en hij weigerde om ergens in toe te stemmen zonder op te hangen en er verder over na te denken. Ze kon zijn ronde handschrift al voor zich zien.

1. Embryo's bevatten MIJN DNA

'Ten tweede is alles nu anders. Ik ben met Summer getrouwd. We willen zelf een gezin beginnen. Dan is het niet correct als ik met jou een gezin begin.'

2. Summer

'Ik vraag je niet om een gezin met me te beginnen. Ik vraag je om mij m'n eigen gezin te laten beginnen. Ik vraag je niet om je hulp en ik vraag je niet om je geld. Het enige waar ik je om vraag, is je handtekening. Verder heeft dit geen enkele invloed op jouw leven. Laat me dit proberen, Andy.'

'Het is geen handtekening, het is een baby. We hebben het hier niet over een ingevroren kant-en-klaarmaaltijd. Ik zou weten dat er een kind van me rondloopt, een kind dat zorg en steun nodig heeft. Vaderschap is een grote verantwoordelijkheid.'

3. Verantwoordelijkheid

'Zo moet je dat niet zien. Je zou geen vader zijn, net zoals een rundveehouder geen kok is. Hij levert het vlees, maar het is de

chef-kok die er een maaltijd van maakt. Het is net zoals ons huis. We hebben het samen gekocht, maar nu heb je er niets meer mee te maken en hoef je het niet meer schoon te maken en te onderhouden. Ik houd het huis en betaal de hypotheek. Jij hebt een prachtig nieuw huis. Volgens mij mis je die oude spullen niet eens.'

'Een kind is geen stuk meubilair, Maryn. Dat kan ik niet de rug toekeren. Welke vader laat er nu zijn eigen kind in de steek?'

'Welke man laat er nu zijn eigen vrouw in de steek?' Het was eruit voor ze er erg in had en ze rilde, ze wist niet waar dat vandaan kwam. Er viel een stilte, alsof er net een bus door het gewapend glas van hun beleefde façade was gereden en iedereen geschokt was.

'Dat was niet zo'n goede, Maryn', zei Andy uiteindelijk kalm. 'Ik wil niet nogmaals dezelfde fout maken.'

Tranen prikken echt, dacht Maryn.

'Andy, alsjeblieft', fluisterde ze. 'Het is mijn enige kans.' Hoewel ze probeerde er niet aan te denken omdat haar ijsblok dan zou smelten, wist Maryn dat Andy een goed mens was. 'Alsjeblieft.'

'Ik moet erover nadenken.' En hij hing op.

De telefoon liet een snelle bezettoon horen toen Maryn eindelijk de hoorn erop legde. Ze staarde zwijgend voor zich uit. Voor het eerst in lange tijd was de glimmende zwarte teerput van haar woede tot rust gekomen. Daarvoor in de plaats kwam een koude grijze nevel opzetten, die haar zicht vertroebelde en haar tot op het bot verkilde.

Andy woont niet in LA

Ik moet erover nadenken', had Andy gezegd, hoewel zijn hele lijf zo hard 'Nee, nee, nee!' schreeuwde dat hij dacht dat zijn ex-vrouw het door de telefoon zou kunnen horen. Hij kon het Maryn niet meteen weigeren. Ze zou een geweldige moeder zijn.

Toen hij de snik in haar adem hoorde, als een sprankje hoop, sloeg de paniek toe.

‘Ik moet nu weg’, zei hij. ‘Ik bel je nog.’ Haastig hing hij op. Hij had haar geen hoop moeten geven. Hij wist zich geen raad.

Andy wreef vermoeid met zijn hand over zijn gezicht. Maryn gebruikte in de vijf jaar dat ze nu gescheiden waren nog steeds dezelfde tactieken. Hij keek naar zijn krabbels op zijn notitieblok.

1. MIJN zaad
2. Summer
3. Kinderen!!!
4. GEEN meubelstuk

Was het maar zo eenvoudig als het verdelen van het echtelijk meubilair. Kwam daar de uitdrukking ‘gemakkelijke stoel’ vandaan? Hij wilde Maryn een leunstoel beloven, een leren bankstel, een tafel van robijnen, een ivoren troon compleet met kasteel, een diamanten tiara, een bontjas en een scepter met smaragd. Alles waarmee een vrouw maar zou kunnen vergeten wat ze kwijt was. Alles wat hem van zijn schuldgevoel zou verlossen. Maar zo werkte het natuurlijk niet.

Hij leunde met zijn voorhoofd op zijn vingers toen er werd geklopt en de deur van zijn kantoor openging. Zijn senior partner, Jacqueline Mann, liep voor een man en een vrouw uit de kamer binnen. Was het al vier uur? Andy ging rechtop zitten, trok zijn zijden stropdas aan en kon nog net de neiging onderdrukken om in zijn hand te spugen en zijn haar glad te strijken. Zijn spuglok stond waarschijnlijk rechtop, net als bij een schoolkind op de dag van de schoolfotoğraf.

‘Dit is Andy Knox. Hij zal uw onroerendgoedzaken afhandelen.’ Jacque was een en al professionaliteit en trok zelfs haar wenkbrauwen niet op toen ze zag hoe verkreukeld Andy erbij zat. ‘Andy, dit zijn de vertegenwoordigers van Cornin.’

‘Aangenaam.’ Andy stak zijn hand uit. Hij negeerde hun afkeurende blikken. Zijn jeugdige uiterlijk boezemde mensen soms weinig vertrouwen in.

Jacque ving het signaal van haar cliënten op. 'Uiteraard werk ik nauw met Andy samen aan dit deel van het project', zei ze om hen gerust te stellen.

Andy vond het niet erg. Hij vond het prettig dat Jacque de supervisie op zich nam. Ze was zelfverzekerd en competent. Niemand trok haar autoriteit of intelligentie in twijfel. Met haar korte haar en haar naam leek ze zelfs wel een man.

'Gaaf u zitten.' Andy gebaarde naar de dure leren stoelen die hij op aandringen van zijn vrouw had gekocht.

Zoals gebruikelijk wist Andy de cliënten met zijn knappe verschijning, blond haar en blauwe ogen, voor zich te winnen. Andy had genoeg ervaring om te weten dat dit zou gebeuren. Mensen hielden van knappe mensen. Voeg daar nog een stel designerstoelen en een ontspannen charme aan toe en succes was gegarandeerd. Toen de twee vertrokken, was het een en al brede glimlachen en stevige handdrukken.

Terwijl Jacque de cliënten uitgeleide deed, knikte ze hem een kort 'Goed gedaan' toe. Andy was tevreden. Hij was goed in zijn werk, maar hij beschouwde zichzelf niet als een echte advocaat. Echte advocaten schreden zelfverzekerd door de rechtszaal en schreeuwden tegen bekrompen rechters, stelden wangedrag van de aanklagers aan de kaak en zorgden voor eerherstel van vals beschuldigde cliënten. Andy deed saai administratief werk en stelde jaar in, jaar uit dezelfde archiefstukken op. Het was aan een truc van de orde van advocaten te danken dat er nog een advocaat aan dit werk te pas moest komen. Voor Andy's werk was geen rechtenstudie nodig. Maar hij had wel degelijk rechten gestudeerd en dat deed hem deugd, want zijn moeder was altijd zo trots als ze kon zeggen: 'Mijn zoon de advocaat.' Zijn vrouw, Summer, noemde hem ook wel Andrew-partner-bij-Cayce-Lanfranco-&-Moody, terwijl alle andere mensen hem Andy noemden. Technisch gesproken was hij geen partner, alleen raadsman, maar hij ging er nooit tegenin. Summer wist hoe ze hem moest aanbevelen.

Bij de gedachte aan zijn vrouw keek Andy snel op zijn Tag Heuer-horloge. Shit. Hij gooide enkele dossiers in zijn walnoot-

kleurige leren aktetas en drukte de sluitingen met een stevige klik dicht. Hij had altijd zijn aktetas bij zich, want dat hadden advocaten, hoewel hij de tas morgenochtend pas weer zou openen als hij aan zijn bureau zat en de dossiers er weer zou uithalen. Met de tas in de hand en zijn regenjas van Burberry nonchalant genoeg over de arm om een stukje geruite stof te laten zien, haastte Andy zich het kantoor uit naar huis, naar zijn vrouw, die wel zou weten hoe hij met Maryn moest omgaan.

Terwijl hij wachtte tot het hek voor zijn oprit openschoof, voelde Andy de gebruikelijke dubbele emoties – trots omdat hij in dit prachtige en betoverende in Spaanse stijl opgetrokken huis in Santa Monica woonde, en paniek bij de gedachte hoeveel hij er nog aan moest betalen. Soms als hij stond te wachten, drongen toeristen zich samen om te kijken welke beroemde filmbons de privacy achter dit hek opzocht. Prachtig vond Andy dat. Maar vandaag waren er geen pottenkijkers en het hek sloot zich achter hem, alsof het hem wilde belemmeren te ontsnappen aan de wurggreep van zijn hypotheek.

‘Wat vond je van dat huis in Brentwood?’ had hij gevraagd nadat Summer had besloten dat dit huis het moest worden.

‘Brentwood hoort bij Los Angeles’, had Summer zonder opkijken geantwoord.

Op dit soort momenten vroeg Andy zich af of hij misschien niet zo slim was. Gewoonlijk zou hij er niets van zeggen, zodat niemand zich eraan kon storen, maar dit keer hield hij aan. ‘We vonden allebei het andere huis mooier.’ Ze waren allebei enthousiast geweest over de bescheiden ranch aan Carmelina Avenue, met zijn mooie tuin en zonnige kamers.

Summer zuchtte en legde haar pen neer, waarna ze op haar stoel naar hem toe draaide. Haar toon bevestigde zijn vermoeden van domheid. ‘Andrew. Los Angeles is de op één na dichtstbevolkte stad in de VS, met het op twee na hoogste misdadcijfer. De stad komt dit jaar een miljard dollar te kort vanwege de pensioenfondsen van de ambtenaren. Het is niet bepaald een stad waar ik mijn kinderen naar school wil laten gaan, zodra we kinderen hebben.’ Discussies over kinderen stelde Summer

meestal uit. 'In Santa Monica is het gewoon beter. Bovendien, denk aan je politieke aspiraties.'

'Politieke aspiraties?' Andrew dacht niet dat zijn belangstelling voor de actualiteiten 'politieke aspiraties' konden worden genoemd.

'Je hebt nooit voor de overheid gewerkt en je hebt geen politieke achtergrond. In een grote stad als Los Angeles duurt het veel langer voordat je bent opgeklommen naar een baan van enige betekenis. Ik wil niet jarenlang wat aanklooien terwijl jij deel uitmaakt van de aankoopcommissie van de openbare bibliotheek van Brentwood of de veiligheidscommissie voor gevangennissanitair, voordat we een goede functie binnenhalen. Ronald Reagan werd in één klap gouverneur van Californië en dat kan jij ook klaarspelen.'

'Wat dacht je van Openbare Werken?' Andy voelde zich betrokken bij groenvoorzieningen. Hij vond het strand aangenaam, maar nog liever had hij een groot groen veld om een balletje te schoppen.

'Andrew, in Los Angeles draait het bij Openbare Werken niet om groenvoorzieningen. Dan ben je alleen maar bezig met criminele bendes in stoffige Spaanse wijken in Compton. Bovendien vormen blanken een minderheid in Los Angeles, nog geen 30 procent van de bevolking. Ruim 46 procent is hispanic of latino. De burgemeester heet Antonio Villaraigosa, en de raadsleden hebben namen als Reyes, Cardena, Alarcon en Huizar. Je maakt geen schijn van kans.'

Alles wat Summer zei, klopte weliswaar, maar Andy voelde zich er op een bepaalde manier ongemakkelijk bij. Was het racistisch om droge feiten te citeren als die een stigma droegen dat ongunstig was voor een bepaalde groep? Of had hij last van de hypercorrectie waar conservatieven tegen van leer trokken, waar liberalen door verblind raakten zodat ze geen oplossingen konden vinden omdat ze een politiek incorrect probleem niet durfden te erkennen? Hij was opgegroeid in Nebraska en daar werd niet veel over rassen gesproken. In Andy's geboorteplaats woonde maar één zwart gezin.

Summer merkte dat Andy zich ongemakkelijk voelde. Ze stond op uit haar bureaustoel, ging op de bank zitten en klopte met haar hand op de zitplaats naast haar. Andy ging zitten.

‘Santa Monica is niet alleen mooi en dicht bij je kantoor,’ zei ze, ‘maar heeft als politiek voordeel – voor jou – dat het ruim 80 procent blank is. De gemiddelde leeftijd van de stemgerechtigden is hoger, ruim 90 procent heeft zijn middelbareschool-diploma, en zo’n 55 procent heeft een hoger diploma. Op die manier kun je je campagne voeren op issues.’

Destelligheid waarmee Summer beweerde dat Andy campagne zou voeren, dat hij issues had, overrompelde hem. Hij wilde best een gooi doen naar de gemeenteraad – dat leek hem een prima idee. Maar zelf zou hij het niet hebben bedacht. Hij zou eerder een Fantasy Football League organiseren dan een politieke bijeenkomst. Summer wist alle bevolkingsstatistieken uit haar hoofd; Andy hield de sportuitslagen bij.

‘Misschien moet jij je verkiesbaar stellen,’ zei Andy. ‘Je bent veel slimmer dan ik en je weet er al alles van.’

Summer had een geheugen als een val. Elk stukje informatie dat werd opgenomen, werd er voorgoed in opgeslagen. Als ze tijdens haar weerbericht iets zei als: ‘De laatste keer dat er zoveel regen viel in Glendale was in 1972, toen er binnen vier uur tijd 42 centimeter viel’, dan las ze dat niet op van de monitor. Ze wist dat soort dingen.

Summer bloosde, en eventjes was ze niet de gelikte verslaggever, maar een meisje dat verlegen werd van een compliment en een pluk haar achter haar oor deed zodat ze hem niet hoefde aan te kijken. ‘Vleier.’

‘Ik meen het!’ protesteerde Andy. ‘Het ligt niet aan mij dat we altijd ruim winnen met Triviant.’ Thuis speelden ze al niet meer, want het begon saai te worden dat ze hem telkens afdroogde.

Ze glimlachte. ‘Ik ben blij dat je vertrouwen in me hebt, maar de politiek is meer iets voor een man.’ Summer hield er enkele ouderwetse overtuigingen uit Alabama op na. ‘Als ik werd gekozen tot iets anders dan Magnolia Queen, dacht mijn pappie dat ik mijn beenhaar liet staan en lesbisch was geworden. Zo doen we dat niet bij ons in Jasper.’

Summer was vlak buiten Birmingham opgegroeid. Andy had haar familie nog nooit ontmoet en ze woonden allemaal nog in Jasper, Alabama – 15.000 inwoners, vier woonwagenvelden en twee gesloten kolenmijnen. Summers familie had banden met alle drie. Summer praatte niet graag over haar leven voordat ze het weermeisje werd bij radiozender WBPT 106.9 FM in Birmingham. Ze had haar accent zo grondig afgeleerd dat niemand ooit aan haar kon horen dat ze uit het Zuiden kwam.

Andy trok aan een plukje haar. ‘Ik weet dat in Jasper een bezoekje aan Denny’s al werd gezien als een culinair hoogstandje, maar ik weet niet of ik er geschikt voor ben. Politici lijken zich vooral bezig te houden met handjes schudden van mensen die net een hap hebben genomen van de ontbijtaanbieding.’

‘Dat is niet grappig, Andrew Knox.’ Ze duwde zijn hand weg, haar blik humorloos. ‘Het is een eer en een voorrecht om politicus te zijn. Toen Ronald Reagan in 1982 de Maxwell Air Force Base bezocht, reed pappie helemaal naar Montgomery om aan het hek te staan en met vlaggetjes te zwaaien. Ik dacht dat we naar de koning gingen. Hij kwam aan in Alabama met het vliegtuig en hij vertrok dezelfde dag nog. Ik schaamde me zo voor mijn gymmen dat ik er met een viltstift bloemen op tekende zodat ze eruitzagen als mooie slippers.’ Ze lachte om de herinnering. ‘Je kunt me wel een *redneck* noemen, maar naar mijn idee is er geen nobeler roeping dan een carrière in de politiek. Het is de Amerikaanse monarchie.’

Andy wist dat als ze over haar jeugd begon, het belangrijk was.

‘Jij moet je verkiesbaar stellen. Je zou het heel goed doen als koningin.’

‘Nee, meneer.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik speel wel Jackie als jij Kennedy wordt. Een vrouw neemt alleen een openbare rol aan als ze als weduwe de functie van haar man overneemt. Zelfs in de ultraliberale volksrepubliek Santa Monica hebben ze nu pas voor het eerst twee vrouwelijke raadsleden, en dat komt alleen maar door onderlinge politieke strijd om de macht over Huisvesting.’

‘Als ik moet winnen zodat jij mijn zetel kunt overnemen als ik dood ben, verhuizen we wel naar Santa Monica.’ Ze keek zo gelukkig dat haar saaie gezicht er bijna mooi van werd. Hij kneepte in haar hand. ‘Jij wordt mijn stafchef.’

‘Onofficiële stafchef.’ Summer glimlachte.

‘En waarover voer jij onofficieel je staf?’ vroeg Andy. ‘Behalve over openbaar groen?’

Ze haalde haar schouders op. Nu zijn kandidaatstelling wat haar betrof geregeld was, had ze meer belangstelling voor de dineruitnodigingen op haar bureau. ‘In lokale onderwerpen zit meestal weinig verandering. Dakloosheid en betaalbare woningen staan bovenaan.’

‘Over betaalbare woningen gesproken’, zei Andy. ‘Dat huis aan San Vicente Boulevard is nog steeds te duur voor ons budget. Zullen we Dale bellen en vragen of hij iets kan vinden dat meer binnen onze prijsklasse valt?’ Hij begon op te staan van de stijve bank.

Summers grote ogen schenen als een stel lantaarns op hem en hielden hem vast in hun blik. Andy bleef roerloos staan.

‘Andrew. De gemiddelde huizenprijs in Santa Monica is ongeveer een miljoen dollar. We kunnen echt geen geloofwaardige campagne voeren vanuit een vervallen bungalow ten oosten van Lincoln.’ Even dacht Andy dat hij de blaffende lach van zijn ex-vrouw Maryn hoorde. Ze zou er wel de humor van hebben ingezien: een hoofdkwartier van een miljoen dollar voor het leiden van een campagne voor betaalbare woningen.

Summer ging onverstoord verder. ‘Het is van het grootste belang dat we een band opbouwen met de juiste bevolkingsgroep om jouw toegang tot de society van Santa Monica te faciliteren. Dat huis aan San Vicente Boulevard is perfect. Het heeft een toegangshek. Volgens mij woont een van de Baldwinjongens in de buurt – een van de betere. Er is ruimte om mensen te ontvangen. Het is het adres.’

Andy’s vader geloofde niet in schulden. Hij had Andy op het hart gedrukt om zijn geld niet vast in een huis te stoppen. ‘Dan zit je in de houdgreep, zoon’, had hij gewaarschuwd. ‘Wat heb je

aan een extra slaapkamer als je huis je aartsvijand is? Koop liever iets kleinere, dan hou je geld over om van te genieten.'

'Maar Summer –'

Summer keek hem strak aan. 'Andrew, je wilt iets of je wilt het niet. Ik ben niet met je getrouwd om een halfbakken leven vol met niet-gerealiseerde doelstellingen te leiden. Ik ben met je getrouwd omdat ik dacht dat we dezelfde wensen hadden. Een mooi huis, een gezin en de kans om iets terug te doen voor de gemeenschap. Zeg me niet dat ik het bij het verkeerde eind had.'

Andy was weer in de war. Hij wilde die dingen inderdaad. Maar een herenhuus en een gemeenteraadszetel waren maar één zeer dure versie van die dingen. 'We hebben wel dezelfde wensen. We kunnen nog altijd –'

'Vind je het huis niet mooi?'

'Jawel. Alleen –'

'Wil je liever iets zoeken in Malibu?'

Andy verschoot bijna bij de gedachte aan de huizenprijzen in Malibu.

'Nee, nee, Santa Monica bevalt me wel. Maar ik maak me zorgen...'

Summer veranderde van tactiek, schoof tegen Andy aan en sloeg haar arm om hem heen. 'Schatje, maak je geen zorgen. Je bent een geweldige kostwinner. Ik weet dat je overal goed voor zorgt. Je bent een prestigieuze advocaat met een hoog salaris en op een dag ben je gemeenteraadslid in Santa Monica! Ik ben zo trots op je.'

Andy weifelde. Summer overdreef, zoals gewoonlijk. Maar Andy wilde niet dat ze hem een slechte kostwinner zou vinden. Ze waren nog niet lang getrouwd en Summer was jong. Hij wilde haar alles geven wat ze verlangde.

'En trouwens.' Summer lachte. 'We hebben de inkomsten van mijn televisiewerk! Als we de zaak goed aanpakken, rijst jouw ster en kom ik erachteraan, als ik word benoemd tot nieuwslezeres!' Aan de glinstering in Summers ogen was te zien dat dit niet zomaar een fantasieverhaal was. Ze keerde zich naar hem

toe, met smekende ogen. ‘Een geslaagd stel heeft een geslaagd huis nodig.’

Even zag hij een meisje met een paardenstaart voor zich, met stoffige gympen aan en een stapel tijdschriften over een prachtig huis aan zee, een meisje dat vastbesloten was daar ooit te wonen. Door dit beeld werd hij herinnerd aan hun leeftijdsverschil van twaalf jaar, en hij voelde zich kwetsbaar.

‘Wat dacht je ervan als we zondag weer even gaan kijken?’ Hij bezweek. ‘Misschien kan er iets van de vraagprijs af. Het staat al ruim een maand te koop.’ Summer slaakte een opgetogen kreet en sloeg beide armen om hem heen. Het voelde fijn om de held te zijn.

Terwijl het hek zich achter zijn auto sloot, bedacht Andy dat het fijn zou zijn als hij Maryn ook zo gemakkelijk tevreden zou kunnen stellen. De situatie met de embryo’s liep echt uit de hand. Hij kende niemand die in dezelfde situatie zat. Telkens als hij het toestemmingsformulier probeerde te lezen, of dacht aan het Probleem met de Eitjes, smolten zijn hersenen. Dat gebeurde nu weer. Haar telefoontje werd door de gedachte aan een koud blik Miller Lite en het gerammel van zijn maag naar de rommelkamer van zijn geheugen verbannen. Hij vroeg zich af wat Summer als avondeten had gemaakt. Misschien had ze wel een toetje gemaakt, en kon hij het onderwerp dan ter sprake brengen.

Sunny leest een script

Ik legde het script van Julian Wales neer, terwijl mijn hart als een bezetene tekeerging, alsof ik te dicht bij de afgrond stond. Freya had het per koerier gestuurd en ik had het in één ruk uitgelezen. Ik liep van de bank naar het bureau in mijn trailer. Drie stappen, maar ik had even ruimte nodig. Om mijn kloppende slagader tot rust te brengen, diepte ik het huidige script van Pulse op uit mijn tas. De ironie ontging me niet.

Pulse is een ziekenhuisserie die zich afspeelt in het fictieve Cedars Hospital in LA, waar de artsen, verpleegkundigen en patiënten zo'n beetje alles meemaken wat je maar kunt meemaken. Je weet wel wat ik bedoel. Ik speel een psychiater. Mijn slordige script was een regenboog van rode, groene, gele en roze pagina's, elke kleur het teken van een herschreven versie, van concept tot definitieve versie. We waren bijna klaar met filmen en ik kende de aflevering uit mijn hoofd. Het was een belangrijk script want het was de zooste aflevering van de serie. In een tijdperk van oppervlakkige kijkers en voorzichtige studio's liepen veel dramaseries niet langer dan zes maanden, laat staan negen jaar.

'Ongelofelijk dat je al bijna tien jaar bij Pulse zit', had Freya gezegd toen het script verscheen. Met een sierlijk gebaar legde ze een reepje sashimi in haar mond. Ik worstelde met mijn eetstokjes, waardoor het leek alsof de vis in de sojasaus nog leefde.

'Hoe bedoel je?' Ik was verrast door haar toon. In mijn werk ben je nooit zeker van een vaste rol, dus ik vond dat ik vrij succesvol was geweest.

'Nou schat, voorheen deed je allemaal gewaagde, onafhankelijke films. Duisterder dan *White Lies* kan bijna niet. En *Cold Shoulder*? Die film was... magisch. Op een enge manier.'

'Voor dat handjevol mensen dat ervoor naar de bioscoop kwam. Ik was 25 jaar toen ik *Cold Shoulder* deed. Op die leeftijd kun je nog makkelijk je tieten laten zien, maar niet als je veertig bent.' De belangrijkste regel van onafhankelijke films is dat de hoofdactrice met haar tieten bloot gaat.

'36', zei Freya en gaf me een tik met haar eetstokje. 'Ik begrijp niet waarom je geen films meer wilt doen.'

'Omdat het werk niet constant is en niet goed wordt betaald. Uiterekend jij zou blij moeten zijn met Pulse. Jouw 15 procent zit wel goed.' Er gleed een reepje paling van mijn eetstokje en het belandde op mijn schoot. 'Freya, waarom eten we hier? Je weet toch dat ik niet overweg kan met eetstokjes? We hadden bij jou op kantoor kunnen afspreken.'

'Slechte publiciteit bestaat niet, lieverd, zelfs niet als je knoeit met je lunch.' Er stonden altijd paparazzi buiten Koi te wachten.

‘Op dit moment doe je het goed en ben je in beeld. Zelfs iemand als Julian Wales kan niet om de covers van tijdschriften heen. Verander dus niet van onderwerp.’

‘Niemand heeft me gevraagd.’ Het antwoord op haar eerdere vraag.

‘Dat is niet waar. Je hebt dit jaar al vier projecten afgeslagen. Waarom heb je die rol in die film over Mars afgeslagen? En geen smoesjes over het dragen van een catsuit, want je hebt een prachtig figuurtje.’

Ik voelde een vlinder in mijn borstholte fladderen. ‘Pulse is niet de benijdenswaardigste rol, maar ik kan er de hypotheek van betalen. Voordat ik dr. Roxy Page werd, waren mijn pilots net zo’n kort leven beschoren als de terugkeer van de wijd uitlopende pijpen. Ik ben heel tevreden dat ik in een succesvolle serie speel.’

Freya legde haar eetstokjes precies evenwijdig naast elkaar neer en keek me aan. ‘Sunny. Vóór al je mislukte pilotafleveringen had je een bloeiende filmcarrière. Jouw talenten zijn te goed voor Pulse. Je bent overgestapt naar televisiewerk vanwege *Six Feet Under*, een mooie serie maar je ging al na vijf afleveringen dood. Nu zit je vast op het kleine scherm en Pulse is geen *Six Feet Under*. Je slaat zoveel potentiële rollen af dat ik het idee krijg dat je zelfvertrouwen aan het slinken is.’

‘Ik... ik...’ Ik was nog doodser dan mijn stukje paling, mond open, geen geluid. Ik schraapte mijn keel. ‘Je weet dat ik mijn moeder naar een verzorgingstehuis moest brengen, precies in de periode waarin de radio in mijn badkuip viel in *Six Feet Under*. Duistere, kunstige scripts zijn heel interessant, maar de gage is slecht en de opwindingslaas slaat binnen een oogwenk om in verlamdende angst zodra je de huur van je moeder niet meer kunt betalen. Ik ben veertig jaar. Ik kan me dat niet meer veroorloven.’

‘36. Sunny. Je kunt je niet achter Roxy verstoppen totdat ze zelf in een bejaardenhuis belandt. Wanneer heeft ze voor het laatst seks gehad in de serie? Jij bent niet Roxy. Jij hebt nog passie en hoofdrolcapaciteit. In een oogwenk kun je de top bereiken. Laat risicovermijdend gedrag je er niet van weerhouden om het maximum uit jezelf te halen.’

‘Veertig. Ik ben veertig, Freya.’ Het woord rolde over mijn lippen als een stalen knikker, onwezenlijk en onaangenaam.

Ze keek me aan. ‘Zit je in een crisis?’

Ik zat in een crisis. ‘Ik voel me oud.’ Ik zuchtte. ‘De halve cast van Pulse gaat op vakantie naar Club Med en ik krijg aanbiedingen van verzekeringsmaatschappijen voor een seniorenpolis.’

‘Het is een cliché, maar leeftijd is maar een getal, Sunny. Je kunt het net zo manipuleren als je cv. Hoe ouder ik word, hoe ouder oud is.’ Uit haar ogen sprak begrip.

‘Niet veertig’, zei ik. ‘Veertig is de leeftijd waarop alles achteruit gaat. Veertig is die ontzagwekkend oneerlijke leeftijd waarop het voor een vrouw te laat is. Je kunt niet meer rustig doorgaan en wachten tot er iets gebeurt. Veertig betekent ik-zou-eens-een-pensioen-moeten-regelen.’

‘Vind je niet dat je een beetje... *dramatisch* reageert? Sinds wanneer vind je het zo erg om veertig te zijn?’

‘Geen idee’, zei ik. ‘Sinds ik een kind wil?’

Ze haalde haar schouders op, opvallend stoïcijns. ‘Slaap er nog een nachtje over. Dat gevoel gaat voorbij, net zoals een hormonale piek die samenvalt met je verjaardag, of het gaat niet voorbij en dan ga je op zoek naar een lief Haïtiaantje.’ Ze nam elegant een hapje zalm. Zelf een kind krijgen paste blijkbaar niet in Freya’s wereldbeeld. ‘Maar eerst moet je je vis opeten. Doe wat lippenstift op je mooie gezicht. Ga aan de slag. Als je vandaag beschouwt als de dag waarop je de rest van je leven wilt plannen, word je gek. Als je je avondeten wilt plannen, is dat al beter te bevatten. Lees de scripts die ik je heb gestuurd. Verandering werkt verjongend.’

‘Sunny?’ Door de klopp op de deur schoot ik op uit mijn gedachten. ‘Kap en grime wacht op je.’

Als een kurk schoot ik mijn trailer uit. Ik kon niet wachten om met Justine te praten. De schoonheidstruck was een rijdende minisalon, met witte draaistoelen voor grote, verlichte spiegels en werkbladen vol met tangen, krulspelden, steiltangen en ander martelwerktuig voor het haar. Als je de deur dichtdeed, zou je bijna vergeten dat dit ding met negentig per uur over de snelweg kon scheuren.

‘Goedemorgen, schoonheid! Kom maar bij mama met die bos touw.’

Justine, mijn kapster, stond me al op te wachten met haar gebruikelijke grote glimlach. Vandaag was haar kapsel een turquoise boblijn. Haar soundtrack was ‘Take on Me’ van a-ha.

‘Roxy zit vandaag in het heden’, vertelde ik haar als geheugensteun. In de zooste aflevering kwamen flashbacks voor naar de jonge jaren van de personages.

‘Weet ik.’ Justine zuchtte. ‘Heel jammer. Het was zo leuk om je een jarentachtiglook te geven.’

‘Voor jou wel.’ Roxy Page had voor haar flashbacks haarbehandelingen ondergaan die je alleen met veel conditioner en ontwarringspray weer ongedaan kon maken.

‘Je was zo fris als de op cocaïne verwekte liefdesbaby van Sonny Crockett en Bananarama. Zit.’

Ik liet me op mijn stoel zakken en Justine ging met haar vingers door mijn dikke bruine haar.

‘Net zijde’, zuchtte ze. ‘Had ik maar zulk haar. Mijn haar is zo dood als een pier.’

‘Dood gaan we allemaal.’ God, wat was ik morbide vandaag.

‘Wat gaat er gebeuren?’ Ze knikte naar de samenvatting die onder mijn script uitstak. Op maandag bespraken we altijd de nieuwe verhaallijnen. Acteurs werden altijd in het ongewisse gehouden totdat ze hun nieuwe script ontvingen, om tot hun grote ontsteltenis te ontdekken dat ze opeens lesbisch waren, een stel moorden hadden begaan, stiekem gingen trouwen, werden bedrogen, zouden overlijden of soms dat alles tegelijk in een Zeer Speciale Aflevering.

Ik fronste weer. Misschien had Freya wel gelijk. ‘Roxy gaat aan de drank.’

‘O.’

Er vielen niet vaak ongemakkelijke stiltes tussen ons, maar dit keer wel.

‘Arthur was een schattige alcoholist’, was Justines dappere reactie. ‘En er kwam een remake van!’

‘Hou op. Nog even en ik mag oma’s spelen.’ Ik zuchtte.

‘Nee, toe nou’, protesteerde ze. ‘Jij bent hot.’

‘Weet je nog, die sappige tijd?’ In mijn eerste jaren bij Pulse dook Roxy met echt iedereen de koffer in. ‘Die zinderende affaire met het hoofd Chirurgie? Hoe ik de steenrijke voorzitter van de Raad van Bestuur verleidde en daarna verliet in een spannende echtscheiding? Dat waren goede plots.’ Beide mannen hadden de serie intussen verruild voor hoofdrollen in speelfilms.

‘Dat waren nog eens mooie bedkapsels’, zei Justine, terugblikkend op haar kunstwerken. ‘Maar ik vond Roxy-in-gevaar het beste. Die keer dat je was ontvoerd door die gestoorde patiënt, of die keer dat je een zeldzame tropische ziekte kreeg.’

‘Ooit was het een en al passie en gevaar.’ Ik zuchtte.

‘Je bent nog naar bed geweest met de milieuactivist in aflevering 904.’

‘Die seksscènes waren zo gewaagd als een natte krant. We aten eerst samen een ijsje. In een ijssalon! Geen wonder dat ze me nu opzadelen met een drankprobleem.’ Justine giechelde. ‘De afgelopen twee jaar heb ik tussen de lakens alleen actie ondernomen met goedbedoelende maatschappelijk werkers en oprechte politieagenten. En nooit *on camera*. Waar zijn de scènes in de kleedkamer waar gekwelde medische genieën me de kleren van het lijf rukten?’

We wisten allebei wat het antwoord was. Alle blootscènes gingen naar jongere actrices. Mijn krimpande verhaallijnen draaiden om hartverwarmende psychologische drama’s – een misbruikt kind redden, een getroebleerde veteraan helpen en zo nu en dan een illegaal, maar bewonderenswaardig geval van stervenshulp.

‘Jij hebt in ieder geval nog buiten de camera denkbeeldige seks’, zei Justine troostend. ‘Kijk eens naar Miho.’

Miho was een actrice die twee jaar ouder was dan ik. Moeilijk te schatten in Hollywoodjaren. Miho’s personage was verpletterd door een op hol geslagen ambulance die de spoedafdeling was binnengereden, waarna zij in een rolstoel terecht was gekomen. Er kon elk moment een script met een aangrijpende stervenscène verschijnen.

‘Miho had niet eerst met de hoofdproducer naar bed moeten gaan en hem dan dumpen’, zei ik. ‘Moet ik me zorgen maken, Justine?’

Ze stelde me gerust met de belangrijkste regel uit een langlopende serie. ‘Je hoeft je pas zorgen te gaan maken als ze je een kind geven dat oud genoeg is om te praten.’

Seks, intriges, huwelijken, echtscheidingen, zwangerschappen, moorden en zelfs de enkele doden die weer tot leven kwamen, ze waren verplichte kost in primetime drama. Maar als een zwangerschap al een levend geboren kind opleverde dat niet uit de kraamafdeling werd ontvoerd of ter adoptie werd afgestaan, dan was je personage over het hoogtepunt heen. Als het een vroegrijp zwart kind tussen vijf en tien jaar oud was, kon je alvast gaan solliciteren.

‘Alcoholisme kan leuk zijn! Je kunt jezelf helemaal laten gaan op de kerstborrel en met allemaal foute mannen naar bed gaan.’ Justine probeerde me op te vrolijken.

‘We moeten er maar het beste van hopen.’ Ik was niet optimistisch. Een verslaving was niet grappig of aantrekkelijk. Niemand wilde het zien, en ik wilde geen parodie spelen op echte pijn. In deze industrie kwam veel verslaving voor en ik had de lelijke kanten ervan vaak gezien. Ik hoopte dat Roxy na een paar scènes bij onze Brewmeisters zou beseffen dat ze een probleem had. Misschien konden de schrijvers er een relatie met een therapeut in verwerken.

‘Ik heb een script gekregen’, begon ik.

Justine fleurde weer op. ‘Die film over die wandelaars die in een Iraanse cel terechtkomen?’

‘Daar heb ik voor bedankt.’

‘Echt?’

‘Dan had ik peilingen van de kijkcijfers moeten missen.’

‘Vreemd dat Clyde je er niet uit wilde schrijven.’

De producer had me er maar wat graag uit willen schrijven, maar ik was te bezorgd dat ze zouden merken dat mijn afwezigheid geen verschil maakte.

‘Was het die ene over Mars...’

‘Het is voor de nieuwste film van Julian Wales.’ Ik onderbrak haar opsomming van projecten die ik had afgewezen. Voor de pilot van Mars had ik verdorie een catsuit moeten dragen. Ik heb een goed figuur, maar geen enkele vrouw in de veertig zou zich in een catsuit moeten hullen. Punt uit. Bovendien zou je op die manier nooit een zwangerschap kunnen verbergen. Als ik besloot om zwanger te raken.

‘Wat?’ riep Justine uit, en heel even dacht ik dat ik het woord ‘zwanger’ misschien hardop had gezegd. ‘Sorry!’ De krultang trok van opwindning aan mijn haar. Ze liet de golflos en draaide mijn stoel om zodat ik haar aankeek. ‘Julian Wales, echt waar? Ongelofelijk dat je nog niet hebt toegehaapt. Iedereen heeft het over zijn volgende project. Is het een grote rol? In een filmfilm?’

‘Het is de hoofdrol.’ Ik voelde die duizeligheid van bij de afgrond weer. Ik haalde diep adem. ‘Het is goed nieuws’, gaf ik toe. Ik probeerde mezelf de hele dag al af te leiden van hoe goed dit was. Heel, heel goed.

Justine omhelsde me, met stoel en al. ‘Wat ge-WEL-dig! Wat spannend voor je!’

‘Ik heb alleen nog maar het script gelezen!’ protesteerde ik.

Justine maakte een sprongetje. ‘Julian Wales. God, hij is een droom van een vent. Beloof me dat ik je mag komen opzoeken op de set.’

‘Laten we niet op de zaken vooruitlopen. Misschien heeft hij dat script wel aan alle actrices in heel Hollywood gestuurd.’ Als je hoge verwachtingen koesterde, kon je alleen maar teleurgesteld worden.

‘Heeft hij het script naar jou gestuurd?’ piepte ze. ‘Dat is bijna hetzelfde als iemand een rol aanbieden! Ik heb over hem gelezen. Hij is heel intens en overweegt altijd maar een of twee actrices voor een grote rol. Hij laat ze dan steeds in verschillende situaties auditie doen, om te zien hoe ze reageren. Dat kan wel maanden duren!’ Ik werd nerveus van Justine.

‘Dat had Freya er niet bij verteld...’

‘Maar dan, als je eenmaal tot zijn stal behoort, ben je ook zijn favoriet. Dan mag je in al zijn films spelen. Net als bij Woody

Allen en Mia Farrow.’ Justine was zich niet bewust van de fout in haar vergelijking. Mijn gedachten gingen uit naar Diane Keaton. ‘Stel je voor. Je kunt tegen Pulse zeggen dat ze het dak op kunnen met hun alcoholprobleem.’

Daar werd ik onrustig van. ‘Ik zou niet weggaan. Pulse is een goede ervaring voor me...’

‘Sunny?’ Iemand stak zijn hoofd om de deur. ‘Ze zoeken je voor het Eerste Team.’

‘Twee seconden’, zei Justine. Ze draaide me weer om naar de spiegel en maakte met de krultang mijn laatste golven af. ‘Alsje-blijft. Zo fris als een pasgeborene die voor het eerst haar ogen opendoet. Beloof me dat je me alles vertelt over je gesprek met Julian Wales.’

Ik beloofde het en liep naar de set.

Wyatt wacht

Wyatt voelde prikkelingen in zijn nek. Het was een zintuiglijke reactie, net zoals de haren van een krekel. Een zesde zintuig dat een aanwinst was voor een docent op een middelbare school. Een leerling ging iets Uithalen. Wyatt wist niet hoe het kwam dat hij dat wist. Misschien was het door een gefluisterd gesprek, een onzichtbare samenschooling van groepjes leerlingen of een haastig afgewende blik. Maar door zijn intuïtie was hij voorbestemd geweest voor deze carrière.

Wyatt wist dat er iets ging gebeuren in een van vier mogelijke locaties: de jongenskleedkamer, de meisjeskleedkamer, achter de sporthal of onder de tribunes. Vanuit zijn raam bekeek hij het vierkante grasveld midden in de campus. Er zaten stelletjes te lunchen op het gras. Jongens gooiden met frisbees of voetballen. Meisjes zaten meer in grotere groepen dan met twee of drie bij elkaar, met hun T-shirt opgerold zodat de zon op hun blote buik scheen. Meisjes, dus.

Wyatts school stond in een rijke buurt en de leerlingen waren

over het algemeen van onbesproken gedrag, maar op elke school werd er wel gepest. In zijn tijd waren het altijd de jongens die vochten. Een vuist tegen een neus en het was gedaan. Tegenwoordig gedroegen de meisjes zich erger dan de jongens, en ze deden het onopvallend, met gemailde woorden die een stiletto tussen de ribben van een klasgenoot staken. Meisjes waren experts in cyberpesten. Maar op Nationale Autovrije Dag had iemand zijn woede meegenomen naar school.

Wyatt liep zijn kantoor uit. De school was zo klein dat er altijd wel een slachtoffer te vinden was. Het perfecte doelwit schuifelde door de gang.

‘Hallo, Lizzie.’ Wyatt liep de zestienjarige tegen het lijf.

‘O! Hoi, mr. Ozols.’ Ze had iets angstigs.

‘Heb je haast?’

‘Neel’ antwoorde ze te luid. Straks, dus.

‘Hoe vond je de open dag bij Duke?’

‘Geweldig.’ Ze straalde. ‘Hun sportzaal was echt te gek!’

‘Heb je even tijd om met me mee te lopen naar de meisjeskleedkamer, zodat je me kunt laten zien wat we daar nog kunnen verbeteren?’ Wyatt had een vermoeden.

Ze keek geschokt. ‘Ehm. Nou. Ik moet nog veel huiswerk doen voor het vierde uur.’

Dat dacht hij al. Meisjes vochten hun ruzies onder elkaar uit.

‘Misschien na het zevende uur? Of morgen?’

‘Tuurlijk, tuurlijk.’ Ze keek opgelucht. ‘Ik zal mijn folders meenemen.’

Ze vloog bijna naar de bibliotheek, ver bij de sportzaal vandaan.

Coach Davis was aan het lunchen en de meisjeskleedkamer was leeg. Wyatt nam plaats op de gastenstoel van de coach, verborgen achter de deur. Hij gebaarde naar Steff, die naast hem zat, dat ze stil moest zijn. Hij had haar meegevraagd om te voorkomen dat er verkeerde dingen werden gezocht achter zijn bezoek aan de meisjeskleedkamer. Het duurde niet lang of ze hoorden voetstappen en een stem die ‘Er is niemand’ fluisterde. Hij bleef uit het zicht.

‘Waar is ze?’

‘Te bang om te komen.’

‘Ze is bang voor je, Harper.’ Het verbaasde Wyatt niet dat de naam Harper Dixon werd genoemd.

‘Hier ben ik.’ De hoge stem klonk iets onzeker. Het was Tia Sanchez, een verlegen meisje dat helemaal vanuit Compton naar school kwam, omdat ze als leerling uit een achterstandswijk een plaats op deze school had gekregen. ‘Wat wil je?’

‘Ik wil weten waarom zo’n mager scharminkel als jij achter Troy Martin aan zit’, zei Harper dreigend. ‘Ik wil weten waarom je geen voorbeeld neemt aan die kinderen in het nieuws en jezelf van kant maakt zoals andere tienerlosers.’

‘Ik ben geen loser. Troy sms’te mij eerst.’

‘Hij wil je alleen naaien omdat je een gemakkelijke illegale immigrant bent!’ In Harpers stem klonk woede.

‘Hij had jou gedumpte.’ Tia verdedigde zich. Wyatt was trots.

‘Vuile slet! Wat heb je hier te zoeken? Jij mag alleen naar dit deel van de stad komen om mijn huis schoon te maken, en dat mag je niet want dan zou ik luizen krijgen!’

Er werd met een schaar in de lucht geknipt.

‘Wat is dat?’ Tia’s stem beefde.

‘Tegen de luizen. Eens kijken of Troy je nog zo leuk vindt als je kaal bent.’

‘Leuker dan hij jou vond.’ Trots.

Harper gromde toen Wyatt zich tussen de meisjes drong en haar moeiteloos ontwapende. De schaar die hij uit haar hand pakte, zou op de stapel komen van ingenomen zakmessen, busjes pepperspray, mesbladen, nunchaku’s en een nietpistool.

‘Goed gedaan, meneer’, zei Steff. Wyatt knikte. Een meisje met een schaar was niet zo’n grote uitdaging als het gevecht tussen de oudste jongens vorige maand.

‘Steff, neem deze dames even mee naar mijn kantoor.’ Hij gebaarde naar het clubje meiden rond Harper en Tia. Ze zouden allen straf krijgen, ook Tia – vechten was niet toegestaan op school – en hij moest meteen beginnen met ouders opbellen als hij de situatie nog voor drie uur wilde hebben opgelost.

Hij hield Harper tegen. 'Loop even met me mee.'

Ze liepen via een andere weg en hij zei: 'Ik vond het heel erg om te horen dat je broer is gesneuveld in Afghanistan. Hij heeft dapper gevochten en jullie zullen hem vast missen.'

Harper schokte alsof ze werd getaserd.

'Het valt vast niet mee dat Troy al een nieuwe vriendin heeft gevonden in deze moeilijke tijd.'

Haar onderkaak schoof vooruit en haar gezicht bevroor. Wyatt legde heel even zijn hand op haar schouder en zei toen: 'Ik kan niets zeggen wat de pijn wegneemt, maar ik kan je wel beloven dat het echt minder wordt.'

Haar lip beefde, een fractie.

'Door je woede af te reageren neem je de pijn niet weg, Harper, maar je neemt op die manier wel de kans weg om jezelf te troosten en de herinnering aan je broer in ere te houden. Daar kunnen we over praten als je dat wilt. Intussen kun je in de vergaderkamer naast mijn kantoor wachten, zodat je even alleen kunt zijn. Ik moet je schorsen, maar ik hoop dat je die tijd zult benutten om de dingen in een ander perspectief te zien.'

Het meisje dat zich net nog zo dreigend gedroeg, zag er nu kwetsbaar uit. Wyatt keek haar met gemengde gevoelens na. Baby's riepen beelden op van knuffelbeertjes en zachte deken-tjes, maar juist hij maakte zich geen illusies over wat er kon gebeuren nadat die fase voorbij was. Kinderen werden ouder en kregen te maken met leerproblemen en ziekten en ontdekkingen en pijn en sterfgevallen. Wyatt kon nooit meer doen dan alleen een hand op een ingezakte schouder leggen. Hij wilde meer kunnen betekenen. Hij kon niet wachten om betrokken te raken bij de complicaties van een ander mensje, ook de onaangename kanten.

Precies om 14.55 uur waren Harper en consorten opgehaald door ouders die beloofden streng te zullen straffen. Wyatt was ongeduldig. Hij had geen idee hoe laat Ilana er zou zijn, en hoewel het niet verwonderlijk zou zijn als ze pas om 16.29 uur kwam opdagen, wilde hij exact om drie uur bij het bankje staan. Hij had beoordelingsrapporten meegenomen om tijdens het wachten te lezen.

De dag stond in het teken van de onaangename kant van zijn werk. Wyatt stond op het punt om een van zijn scheikundecenten te ontslaan. Wyatt had er geen moeite mee om Jim Lang de laan uit te sturen – gezien diens ernstige tekortkomingen genoot hij daar wel van. De man had uit luiheid al het hele kwartaal geen toets afgenomen en had door de onzorgvuldige opslag van chemische stoffen bijna een leerling vergiftigd.

Wat Wyatt frustreerde, was dat hij in tijden van ernstige bezuinigingen, waarin goede leraren de laan uit werden gestuurd, nu rigoureuze door de vakbond vastgelegde procedures moest volgen om deze slechte docent te ontslaan.

Aanstootgevender was het feit dat Lang niet alleen incompetent was als docent, maar ook een verhouding had met het hoofd Zomerprogramma van de school. Wyatt had geen bezwaar tegen relaties tussen collega's – hij had zelf nog een relatie gehad met de decaan, totdat ze vond dat een loodgieter die ze op eHarmony had gevonden, een betere huwelijkskandidaat was. Waar hij wel bezwaar tegen had, was dat de docent getrouwd was. Wyatt was niet preuts, maar overspel stond vrij laag op zijn persoonlijke schaal van misdragingen. Of juist hoog. Wat er maar het ergst was. Erger dan mannen die bruiningscrème gebruikten, maar niet zo duister als de hang naar de macht over de wereld.

Wyatt vond het weerzinwekkend dat Lang een jong en dom meisje had verleid om haar echtgenoot ontrouw te zijn, maar dat ging Wyatt verder niet aan. Wat Wyatt wel aanging, was dat Lang zijn klas een keer zonder supervisie had achtergelaten voor een afspraakje, waarop Spencer Loveland zijn werkbank in brand had gestoken. Wyatt had snel moeten ingrijpen om te voorkomen dat de gemiddelde scheikundecijfers kelderden of dat het hele gebouw zou afbranden. Wyatt moest het protocol volgen en een uitgebreide collegiale beoordeling uitvoeren. Gelukkig bestond Wyatts docententeam voornamelijk uit toegewijde, slimme leraren en hij verheugde zich op hun commentaar.

Jim Lang doet uitsluitend het hoogst noodzakelijke.

Vertaling: Lang hanteert lage persoonlijke standaarden en komt die keer op keer niet na.

Jim lijkt niet in staat om de leerstof voor scheikunde aan de leerlingen uit te leggen.

Vertaling: Langs eencellige laboratoriumorganismen zouden hem nog in een IQ-test verslaan.

Jim Lang heeft onvoldoende besef van de nuances van de lesstof.

Vertaling: Als Jim nog dommer was, zou je hem twee keer per week water moeten geven.

Lang is al lange tijd niet consequent in zijn gedeelde docentenverantwoordelijkheden, komt niet opdagen als het zijn beurt is bij de strafklas.

Vertaling: Door die klojo miste ik mijn bowlingwedstrijd.

Wyatt glimlachte toen hij bij het laatste rapport aankwam. Hij had het formulier van biologiedocente Linda Wei bewust tot het laatste bewaard. De evaluatie was weliswaar anoniem, maar hij kende de schrijfstijl en het handschrift van alle docenten intussen zo goed, dat ze net zo goed op persoonlijk briefpapier hadden kunnen schrijven. Linda nam geen blad voor de mond.

Jim Lang is een uitstekende kandidaat voor natuurlijke selectie. Hij verkeert in de waan een prima docent te zijn. Als scheikundige zou hij nog verdrinken in een pipet van 3 mm. Hij functioneert prima onder supervisie en indien in de hoek gedrongen als een rat in de val. Hij kan het nog ver schoppen, en hoe verder hij dat bij ons vandaan doet, hoe beter.

Hij zou Linda's opmerkingen niet in zijn eindverslag opnemen, maar ze waren wel grappig.

‘Hebben ze je uit je kantoor verdreven, Wyatt?’

Wyatt keek op en zag Linda staan, een knappe, donkerharige vrouw halverwege de veertig. Hij ging rechtop zitten.

‘Linda! Ik zat net je – ehm, de beoordelingen van Jim te lezen.’

Linda sloeg haar ogen neer. ‘Ik heb me helaas niet ingehouden.’ Ze kwam oorspronkelijk uit Hongkong, en haar Britse accent verraste iedereen die haar voor het eerst hoorde praten. ‘Maar ik weet eerlijk gezegd niet wat me meer irriteert – zijn volledige gebrek aan achting voor het onderwijs aan zijn leerlingen, of het feit dat we zoveel tijd en geld moeten steken in het zoeken van een geschikte vervanger.’ Ze prutste aan de broche op haar gebreide jurk. Linda was de enige docent die Wyatt kende die zich elke dag kleepte alsof ze naar een duur kantoor op Madison Avenue ging. Ze was als een leeuwenbek tussen het onkruid.

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen voor je oprechtheid. Beoordelingen kun je het beste zo eerlijk mogelijk invullen. Daarom zijn ze anoniem.’

Linda keek veelbetekenend en Wyatt gniffelde.

‘Hopelijk zijn we hier snel van verlost. Ik heb al een stapel geschikte sollicitatiebrieven.’ Wyatt liet er liever geen gras over groeien.

‘Yo, mr. O!’ Een van de gebroeders Quinn zwaaide van de overkant van het grasveld en voerde een moeilijke sprong uit op zijn rollerblades. Hij keek triomfantelijk op, net op het moment dat Cass Bernstein de bibliotheek uit kwam lopen met een strak T-shirt aan, waardoor de naïeve veertienjarige tegen een vuilnisbak aan klapte.

‘O!’ Linda schrok en Wyatt veerde op. Ze hoorden een zwak ‘Het gaat wel...’ en zagen de jongen even zwaaien.

‘Over zomerschool gesproken...’ grijnsde Linda. Toen werd ze weer serieus. ‘Wat ga je doen aan Amber Paley?’

Amber Paley was het getrouwde hoofd Zomerprogramma. Wyatt vond het moeilijk om elke dag langs haar kauwgum kauwende koeienhoofd te lopen op weg naar zijn kantoor. Ze was een droevig geval.

‘Niets’, zei Wyatt.

‘Denk je niet dat ze problemen gaat schoppen?’ zei Linda, die het onderwerp niet kon laten rusten. ‘Ze is nogal wrokkig en om een of andere reden is ze dol op Jim.’

Wyatt zuchtte. ‘Amber is een simpele meid met een voorliefde voor romannetjes, die haar knappe held heeft ingeruild voor een zeer middelmatige scheikundeleraar. Ik wil haar niet straffen voor haar persoonlijke fout.’

‘Jim mag van mij best de gevolgen dragen.’ Linda glimlachte naar Wyatt. ‘Nu we hier toch op straat staan te praten, zullen we ergens koffiedrinken?’

Wyatt keek op zijn horloge: 16.16 uur. Een bedrukt gevoel daalde neer op zijn borst.

‘Ik kan helaas niet. Ik wacht op iemand.’ Hij moest wel langs haar heen kijken naar de ingang. Geen aftandse blauwe Camry.

Linda rechtte haar rug. ‘Goed dan. Ik ga mijn bus halen.’

Natuurlijk deed Linda mee aan zijn milieuvriendelijke vervoersdag. ‘Kon je man je niet ophalen?’

‘Die had het te druk. Tot morgen!’ Ze schoot ervandoor, een lelietje tussen al die zwarte T-shirts die uit de strafklas kwamen.

Wyatt pakte zijn telefoon. Geen gemiste oproepen.

‘Mr. O, als geleerde en als heer zweer ik u dat ik die uitwerpselen niet op de achterbank van Coach Lugar heb gedeponneerd.’ Seth Ames stond opeens voor Wyatt, zijn puistjes stralend in het zonlicht. ‘De veroordeling tot twee weken strafklas is belachelijk. De muzikale uitingen van mijn band lijden eronder.’

‘Seth, je hebt een foto van jezelf waarop je die streek uithaalt op Facebook gezet.’

Seth keek beteuterd. ‘Dude. Zit u op Facebook?’

‘Zelfs mijn oma zit op Facebook, Seth. Wees maar blij dat je niet het hele kwartaal naar de strafklas moet. Coach Lugar moest de auto laten ontsmetten.’

Wyatt probeerde zijn aandacht te richten op de laatste editie van *Education Week*, maar het artikel over rekenvaardigheid kon hem niet boeien. Hij keek telkens op zijn horloge. Hij had besloten om tot 17.00 uur te wachten voordat hij haar zou belen.

Om 16.58 uur hield hij het niet meer uit. Op haar vaste nummer werd niet opgenomen, zelfs niet door haar gebruikelijke antwoordapparaat. Om 17.11 uur liet hij de telefoon dertig keer overgaan.

‘Is je auto stuk, Wyatt?’ Paul Kelly deed niet aan milieuvriendelijk vervoer.

‘Ik word zo opgehaald.’

‘Dan zal ik je maar niet uitnodigen voor een biertje.’ Hij knip-oogde. ‘Maar ik wil er alles over horen op het pokeravondje.’ De kleine strafklasdocent zwaaide en liep naar zijn auto.

Minuten werden kwartieren. Alle pogingen om afleiding te vinden, waren opgegeven en Wyatt keek naar elke auto die bij de schoolingang in de buurt kwam, maar de meeste reden door. Rond 17.30 uur werd het even druk, toen alle atleten en coaches de velden verlieten en naar huis gingen. Wyatt zat er nog.

Wyatt werd zelden dronken, maar hij had weleens momenten waarop hij zin had om dronken te worden. Dit was zo’n moment. Hij had toch vandaag met Ilana gesproken? Hij keek op de agenda van zijn mobiel. Ja, daar stond het. Ze had toch gezegd tussen drie en halfvijf? Ja, dat wist hij zeker. Ze hadden toch bij school afgesproken? En zo ging het maar door en ont-leedde Wyatt elke nuance van hun gesprek om te controleren of hij iets was vergeten of verkeerd had begrepen.

Rond kwart voor zes waren de meeste artsenpraktijken wel gesloten. Het was nu wel duidelijk dat Ilana niet zou komen opdagen. Wyatt was er kapot van, en ergerde zich aan het brandende gevoel achter zijn ogen. Soms zou hij bijna denken dat hij degene was die zwanger was; hij had zijn gewoonlijk afgemeten emoties opeens niet meer onder controle. Hij probeerde een positieve wending aan de situatie te geven. Hij was niet aanwezig op de afspraak, maar het ging om het resultaat. Ilana zou het volledige onderzoek ondergaan, niet alleen naar het geslacht, maar ook naar het hart, de hersenen, nieren, maag en botten. Er zouden echo’s worden gemaakt. Ze zou hem er alles over vertellen en dan was het net alsof hij er toch bij was geweest.

Om 17.59 uur wierp hij de handdoek in de ring en belde hij zijn nicht Eva op.

Eva gaat uit eten

Eva lachte haar neef hartelijk toe toen hij bij haar instapte. Het was altijd grappig om te zien hoe Wyatt zijn lange lijf in de Mini Cooper cabriolet propte.

‘Dak omlaag, goed?’

‘Prima. Je ziet er mooi uit.’ Hij gaf haar een compliment, maar toch merkte ze dat hem iets dwarszat.

Eva was het toonbeeld van ‘mooi’, een porseleinen pop met grote, blauwe ogen, van nature platinablond haar en fijne trekken. In Eva’s ogen was mooi zijn niet iets om over op te schepen. Het was eerder een opluchting. Het leven leek moeilijker te zijn voor mensen die niet knap waren. Knappe mensen besteedden niet zo veel tijd aan hun uiterlijk en konden sneller de deur uit lopen. Dat vond Eva belangrijk.

Een van de dingen die Eva waardeerde aan Wyatt, was dat hij haar weliswaar altijd een complimentje gaf, maar dat haar uiterlijk niets te maken had met zijn goedkeuring. Voor Eva was Wyatt het soort familielid dat zowel geboren als gecreëerd was – ze waren neef en nicht van elkaar en vervulden voor elkaar de rol van broer en zus. Wyatt was haar contactpersoon bij noodgevallen, haar steun achter de hand.

‘Leuke ellebooglappen. Heb je je kleren vandaag uit de jarenzeventigkast gepakt?’

‘Leuke rok. Waar is de rest?’

‘Echt de zoon van je moeder.’ Eva had gedacht dat ruitjesjurken alleen voorkwamen in pioniersverhalen voor meisjes, tot dat ze een keer bij haar tante in Minnesota op bezoek ging. Haar eigen moeder, de bruisende Cynthia met de wilde haren, was toen ze zeventien jaar was van de boerderij weggelopen om in LA te gaan dansen.

‘Leuke luchtverfrisser’, zei Wyatt. Er hing een kleine Chuck Norris met dennengeur aan de achteruitkijkspiegel. Chuck Norris was Eva’s held. ‘Het is net een beveiligingssysteem van vijf dollar.’

‘Als Chuck Norris vijf dollar had en jij had vijf dollar, dan zou Chuck Norris meer geld hebben dan jij’, zei Eva.

‘Als ik een miljoen had en Chuck Norris had een houten stui-ver, dan nog had hij meer geld dan ik’, zei Wyatt.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ilana zou me ophalen voor haar twintigwekenecho, maar ze kwam niet.’ Zijn stem klonk bezorgd.

‘Die vrouw moet eens eenentwintigste-eeuws doen en een mobiel nemen.’ Eva mocht Ilana niet.

Wyatt keek afgeleid uit het raam.

‘Laten we bij de arts langsrijden’, bood Eva aan. ‘Ik heb nog wel tijd voordat ik ga eten.’ Dat was niet waar, maar Bryan zou het wel begrijpen.

‘Ik weet niet waar het is.’ Wyatt zuchtte. ‘Breng me maar naar huis.’

‘Ga anders met ons mee uit eten.’ Eva wilde Wyatt niet alleen laten, want dan ging hij tobben. Hij was een tobber. ‘Dat vindt Bryan helemaal niet erg.’ Bryan zou het heel erg vinden.

‘Bedankt voor het aanbod, maar je weet dat ik ga zitten tobben, dus je kunt me net zo goed naar huis brengen want dan kan ik beginnen met tobben.’ Wyatt glimlachte, maar keek vermoeid.

‘Beloof je me dat je in ieder geval zult doen alsof je naar Top Chef kijkt?’

‘Ik beloof het.’

Eva stopte bij Wyatts huis. ‘Bel me morgen en hou me op de hoogte van wat er gebeurt’, eiste ze.

‘Het wordt een race tegen de klok om het eten op tijd op te dienen en er wordt één kok naar huis gestuurd.’ Wyatt klom onelegant uit de auto. ‘Ik krijg nog eens een hartaanval van die krappe auto.’

‘Chuck Norris krijgt nooit een hartaanval. Zijn hart kijkt wel uit om hem aan te vallen.’ Terwijl ze wegreed, zwaaide ze naar hem.

Een kwartier later schoof ze aan tafel op het terras van de Gaucho Grill.

‘Sorry dat ik zo laat ben. Ik moest Wyatt naar huis brengen.’ Ze pakte een stuk calamari en negeerde Bryans afkeurende blik. ‘Mmmmm.’

‘Hoe redt Wyatt zich als jij er niet bent om hem te bemoederen?’

Eva negeerde Bryans toon. ‘Hij heeft zelf een auto. Zijn baby-moeder zou hem vandaag ophalen, maar ze kwam niet.’

‘Babymoeder?’

‘Hij is bezig met een adoptie.’

‘Ik wist niet dat Wyatt getrouwd was. Wat wil je drinken?’ De ober stond naast hun tafel.

‘Witte rioja graag. Hij is niet getrouwd.’

Bryan fronste. ‘Is hij homo?’

‘Nee. Waarom vraag je dat?’

‘Ik heb er nog nooit van gehoord dat een heteroseksuele man in z’n eentje een kind wil adopteren.’

‘Waarom zou een heteroseksuele man anders zijn dan een homo of een lesbische vrouw?’

Bryan voelde zich niet op zijn gemak. ‘Weet niet. Waarom gaat hij niet trouwen?’

‘Hij heeft de ware nog niet gevonden.’

‘Hij is toch al vijftig?’

‘Bijna.’

‘En hij heeft nooit een vrouw gehad?’

Eva vond dat Bryan geen recht van spreken had voor een vrijgezel van tegen de veertig. ‘Hij heeft ooit tien jaar lang een vriendin gehad, maar zij hield hem aan het lijntje over kinderen. Uiteindelijk besloot ze dat ze geen kinderen wilde. Hij wil wel een kind.’ Wyatts woorden uit die tijd waren Eva altijd bijgebleven: Ik was verbijsterd dat ik opeens weer alleen was, en daarna was ik verbijsterd hoe gemakkelijk dat was.

‘Ik heb er nog nooit van gehoord dat een heteroseksuele man een kind wil adopteren’, zei Bryan nogmaals. ‘Ik vind het raar.’

Eva hield haar irritatie onder controle. ‘Denk je niet dat een man een kinderwens kan hebben?’

‘Nee’, zei Bryan. ‘Daarom krijgt de vrouw de kinderen.’

‘Er zijn heel veel alleenstaande vaders.’

‘Dat zijn hun eigen kinderen. Die adopteren niet een kind van iemand anders.’

‘Waarom is adoptie normaal voor alleenstaande vrouwen of homoseksuele mannen, maar niet voor heteroseksuele mannen? Je hebt geen hoge pet van ze op.’

‘Ik weet het niet.’ Bryan voelde zich niet op zijn gemak. ‘Ik vind het gewoon raar. Pervers.’

Eva snoof. ‘De samenleving geef tegenstrijdige signalen af. We willen dat mannen meer betrokken zijn bij de kinderen, maar als ze dat te veel doen, zijn ze opeens pervers.’

‘Kijk dan naar die vent in San Diego die dat kind in zijn kelder verborgen hield.’

‘Dus jij denkt dat iedere heteroseksuele man die alleen wordt gelaten met een kind dat niet aan zijn lendenen is ontsproten, dat kind meteen opsluit in de kelder en misbruikt?’

‘Ik...’

‘Denk je ook dat alle geestelijken pedofiel zijn?’ Eva hield aan.

‘Natuurlijk niet. Geestelijken die kinderen misbruiken zijn criminelen.’

‘Wilde jouw wiskundeleraar je nooit bijles geven? Of je zwemleraar? De leider van de padvindders?’

‘Nee.’

‘Maar denk je dat volwassen mannen die alleen worden gelaten met kinderen altijd obscene handelingen willen verrichten?’

‘Dit gesprek is belachelijk.’

‘Jouw reactie is belachelijk. Jij zegt dat een alleenstaande man wel alleen mag zijn met zijn kinderen, als hij maar naar huis kan gaan na een trektocht of de padvindders en zijn vrouw gaat neuken.’

‘Dat zeg ik helemaal niet.’ Bryan keek haar wellustig aan. ‘Maar nadat ik onze kinderen naar de padvinderij heb gebracht, wil ik wel naar huis om met mijn vrouw te neuken.’

‘Je bedoelt na een partijtje golf met je vriendjes. Je weet dat ik geen kinderen wil.’